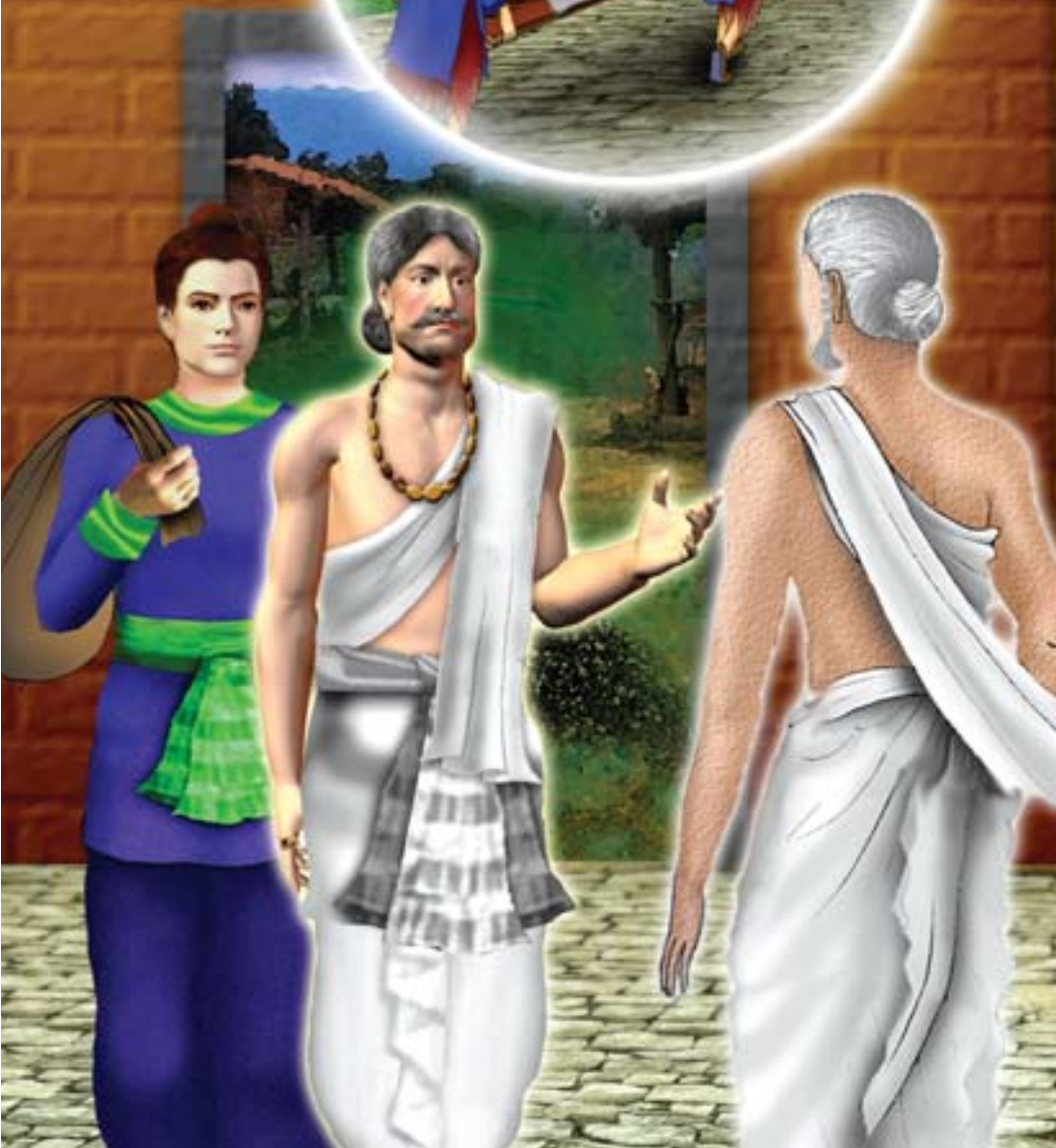

วันสุดท้ายของชีวิต

ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นคนโง่เขลาหรือคนฉลาด
ทั้งหมดล้วนต้องบ้ายหน้าไปสู่อำนาจแห่งความตาย ทุกๆ คนมี
ความตายเป็นที่สุด

วันสุดท้ายของชีวิต

๔๐๕

สรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในโลก ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต ต่างอยู่บนพื้นฐานของความไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เปลี่ยนแปลงไปสู่ความเสื่อมทุกวินาที และสูญสลายในที่สุด ทุกสิ่งล้วนเป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง เราควรแสวงหาสิ่งที่เป็นความสุขที่แท้จริง นั่นคือ “พระธรรมกาย” ซึ่งมีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงที่เราเข้าถึงได้ด้วยการปฏิบัติธรรม

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย สุตตนิบาต ว่า

**“ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ไม่ว่าจะเป็นคนโง่เขลาหรือคนฉลาด
ทั้งหมดล้วนต้องบ้ายหน้าไปสู่อำนาจแห่งความตาย ทุกๆ คน
มีความตายเป็นที่สุด”**

ตราบใดที่มนุษย์ยังไม่หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ต่างต้องเวียนว่ายตายเกิดเช่นนี้เรื่อยไป ความตายจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่มาพร้อมกับความเกิด ความแก่เกิดขึ้นกับทุกชีวิต ไม่ว่าจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิจอมราชัน ผู้พรั่งพร้อมด้วยรัตนะทั้งเจ็ด มีเสนาที่เกรียงไกร ครองครองทวีปทั้งสี่ หรือเหล่าทวยเทพบนสวรรค์ชั้นฟ้า รวมไปถึงรูปพรหม อรูปพรหม เมื่อถึงเวลา ต่างไม่พ้นอำนาจมฤตยูนี้ไปได้ ล้วนต้องสละสรีระไปสู่ภพภูมิใหม่ตามกระแสบุญและบาปที่ได้ทำไว้

วันสุดท้ายของชีวิต

๔๑๐

ความตายไม่ใช่เรื่องน่ากลัว สิ่งที่น่ากลัวคือ การที่เกิดมาแล้ว ไม่ได้ทำความดี ไม่ได้สั่งสมบุญบารมี หรือสร้างสิ่งดีที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและต่อโลก เราควรให้ความสำคัญกับมรณสัญญา ซึ่งเหมือนระเบิดเวลาที่มีผู้กำหนดไว้ว่า ถึงเวลาเราต้องละโลกนี้ไป แต่ก่อนจะถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ให้ถามตนเองดูซิว่า เราได้เตรียมพร้อมที่จะเดินทางไกลในลัมปรายภพแล้วหรือยัง บุญบารมีที่เป็นเสบียงในการเดินทาง มีพร้อมแล้วหรือยัง ฉะนั้นแทนที่จะกลัวตายจนไม่เป็นอันทำอะไร เราควรหันมาใส่ใจกับวันเวลาที่ผ่านไป โดยต้องเร่งรีบทำความดีให้มากที่สุด

*ในสมัยก่อน มีบ้านของผู้มีบุญครอบครัวหนึ่ง ชื่อบ้าน-ธรรมบาล หมายถึงบ้านที่ทุกคนในครอบครัวประพฤติธรรม มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนร่วมโลก ที่สำคัญทุกคนในบ้านต่างรักษากุศลธรรม ๑๐ ประการได้อย่างบริสุทธิ์ จนชาวบ้านยกย่องสรรเสริญให้เป็นหัวหน้าหมู่บ้าน พร้อมทั้งเรียกครอบครัวนี้ว่า “ครอบครัวธรรมบาล” ทำนองเดียวกับ “บ้าน-กัลยาณมิตร” บ้านแห่งแสงสว่างของโลกอย่างพวกเราที่ทุกคนในบ้านมุ่งมั่นสร้างบารมี ชักชวนชาวโลกให้มาทำความดี

วันสุดท้ายของชีวิต

๔๑๑

ชักชวนนั่งสมาธิได้ขาด จนเป็นครอบครัวแก้ว ครอบครัว
ธรรมกาย ครอบครัวตัวอย่างของโลก

เมื่อทุกคนในบ้านประพาศิธรรม ผู้มีบุญ คือ พระบรม-
โพธิสัตว์ ก็ลงมาเกิด พ่อแม่ตั้งชื่อว่า **ธรรมบาลกุมาร** เมื่อเติบโต
ขึ้น พ่อแม่ได้ส่งไปเรียนหนังสือที่เมืองดักสิลา ธรรมบาลกุมาร
เป็นลูกศิษย์ที่มีสติปัญญาเป็นเลิศ จึงได้รับเลือกเป็นหัวหน้า
วันหนึ่งลูกชายคนโตของอาจารย์เสียชีวิตกะทันหัน ท่านอาจารย์
และบรรดาลูกศิษย์ต่างพากันร้องไห้คร่ำครวญ แม้อาปนกิจศพ
ลูกชายอาจารย์แล้ว ก็ยังเฝ้าร้องไห้รำพึงรำพันที่เชิงตะกอน
มีเพียงธรรมบาลคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ร้องไห้

ธรรมบาลถามเพื่อนๆ ว่า ทำไมลูกชายท่านอาจารย์
ต้องตายในวัยที่ไม่สมควร เพื่อนๆ ตอบว่า “สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง
เป็นทุกข์ บังคับบัญชาไม่ได้ มีเกิดแล้วก็ต้องมีดับ พวกเราห้าม
ความตายของลูกชายท่านอาจารย์ไม่ได้” แต่ธรรมบาลสงสัยว่า
“มันก็จริง ที่ว่าสังขารไม่เที่ยง แต่ก็ควรตายตอนแก่มีไข้หรือ”
เพื่อนๆ จึงถามว่า “แล้วที่บ้านของท่าน ไม่มีคนตายขณะที่ยัง
หนุ่มเลยหรือ” ทุกคนต่างอศรรยไปตามๆ กัน ที่ได้คำตอบว่า
บ้านของธรรมบาลไม่มีใครตายตั้งแต่ยังเด็กหรือเป็นหนุ่ม และ
ยังเป็นประเพณีสืบต่อกันมายาวนานของบ้านนี้อีกด้วย

วันสุดท้ายของชีวิต

๔๑๒

ท่านอาจารย์ซึ่งกำลังเสิร์ฟอาหารเช้าถึงลูกชาย ได้ยินเรื่อง
อัศจรรย์นี้ เกิดความประหลาดใจ คิดว่า ลูกศิษย์คนนี้พูดเรื่อง
เหลือเชื่อเกินไป จึงอยากทดสอบว่า ลูกศิษย์พูดจริงแค่ไหน ถ้า
เป็นจริงตนจะได้เรียนวิชานี้ เพื่อมาเป็นความรู้สอนลูกศิษย์ต่อไป
หลังจากถามปณิกลูกชายแล้ว ท่านอาจารย์จึงสั่งธรรมบาลว่า
ตนจะไปธุระนอกเมืองหลายวัน ให้ธรรมบาลช่วยสอนศิลปวิทยา
ให้ลูกศิษย์แทนอาจารย์ด้วย

จากนั้น อาจารย์ได้เก็บกระดุกแพะตัวหนึ่งใส่กระสอบ
ให้คนรับใช้ถือตาม และออกเดินทางกลับบ้านของธรรมบาล เมื่อ
ไปถึง อาจารย์ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ทุกคนในบ้านหา
อาหารมาเลี้ยง จัดที่อยู่ให้หลับนอนให้อาจารย์พักผ่อนอย่าง
สบาย และนั่งสนทนาธรรมด้วย อาจารย์แสร้งกล่าวกับพ่อของ
ธรรมบาลว่า “ท่านพราหมณ์ ลูกชายของท่านเป็นคนฉลาดหลัก
แหลม เรียนจบไตรเพทและศิลปะ ๑๘ ประการ เป็นผู้นำของ
ลูกศิษย์ทั้งหมด แต่น่าเสียดายที่ลูกชายของท่านเสียชีวิตแล้ว”

ทันทีที่พราหมณ์ฟังจบ เขาตบมือหัวเราะลั่น สร้างความ
งุนงงให้กับอาจารย์มาก อาจารย์จึงถามขึ้นว่า “นี่ไม่ใช่เรื่องตลก
เลย ท่านหัวเราะทำไม” พราหมณ์ตอบว่า “ก็หัวเราะเรื่องที่ท่าน
พูดนะลิ ที่ตายคงจะเป็นคนอื่นกระมัง” อาจารย์เห็นว่าทุกคนในบ้าน

วันสุดท้ายของชีวิต

๔๑๓

ไม่เชื่อ จึงหยิบกระดูกออกมาให้ดูเป็นหลักฐาน ทุกคนต่างยืนยันว่าไม่ใช่ “สงสัยจะเป็นกระดูกสัตว์กระมัง เรามั่นใจว่า ลูกชายเรายังไม่ตายหรอก เพราะในตระกูลนี้ตลอด ๗ ชั่วคน ยังไม่เคยมีใครตายตอนเป็นหนุ่มเลย”

อาจารย์รู้สึกอัศจรรย์ใจยิ่งนัก จึงได้ถามถึงเหตุผลว่า “การที่คนหนุ่มไม่ตายนี้ เป็นเพราะกรรมอะไร ทำไมตระกูลของท่านจึงไม่มีใครตายตอนยังหนุ่ม” พราหมณ์ได้เล่าให้ฟังว่า “พวกเราประพฤติดุริยธรรมกัน ไม่พูดเท็จ งดเว้นกรรมชั่วทั้งหมดก่อนจะให้ทาน พวกเราก็มีจิตเลื่อมใส ขณะให้ก็มีใจศรัทธา ครั้นให้แล้วก็ตามนึกถึงตลอดเวลา จิตเบิกบาน ไม่รู้สึกเสียดายในทานนั้นเลย ฉะนั้นคนในบ้านของเราจึงไม่ตายในวัยที่ยังหนุ่ม

พวกเรางดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ไม่ลักขโมยของคนอื่น ไม่นอกใจสามีภรรยา เว้นขาดจากการพูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบและพูดจาเพ้อเจ้อ ทุกคนพูดแต่เรื่องที่เป็นอรรถเป็นธรรม พูดยกใจกันให้สูงขึ้น ไม่โลภอยากได้ของใครและไม่คิดพยาบาทปองร้ายคนอื่น ใจของทุกคนมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานอย่างเดียว เพราะฉะนั้นคนในบ้านจึงมีอายุยืน”

หลังจากนั้นพราหมณ์ได้กล่าวเป็นธรรมภาษิตว่า “ธรรมที่ประพฤดิแล้ว ย่อมนำสุขมาให้ ผู้ประพฤติดุริยธรรมย่อมไม่ไปสู่ทุกข์

วันสุดท้ายของชีวิต

๔๑๔

ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม เหมือนร่มใหญ่ที่กางกั้นฝนใน
ฤดูฝน หรือกันแดดในฤดูร้อน เพราะฉะนั้นธรรมบาลย่อมได้รับ
การคุ้มครองโดยธรรม เราจึงเชื่อว่าเขาต้องไม่ตายแน่นอน”

ท่านอาจารย์ได้ฟังคำพูดที่เป็นสิริมงคลเช่นนั้น เกิดมหา-
ปิติว่าการเดินทางมาในครั้งนี้ไม่สูญเปล่าได้รู้วิธีที่จะทำให้มีอายุยืน
และไม่ต้องตายเมื่อยังไม่ถึงกาล จึงได้ขอโทษทุกคนในบ้าน และ
เล่าความจริงว่า “ที่มาก็เพื่อจะทดสอบดูเท่านั้น ขณะนี้ลูกของ
ท่านสุขสบายดี” จากนั้นอาจารย์ได้จำหัวข้อธรรมที่ครอบครั
วของธรรมบาลประพฤติ เพื่อนำไปสั่งสอนและเผยแผ่ให้ลูกศิษย์
ได้ประพฤติปฏิบัติกันต่อไป

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า ถ้าคนเราตั้งใจประพฤติปฏิบัติ
ธรรม ได้ทำความดีเต็มที่ รักษากุศลกรรมบถ ๑๐ ประการนี้ ให้
บริสุทธิ์บริบูรณ์ ย่อมทำให้มีความมั่นใจในชีวิต ไม่หวั่นไหวแม้ใน
เรื่องที่คนส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นเรื่องน่ากลัว คือ ความตายที่ไม่มี
ใครปรารภ แต่ผู้มีบุญกลับเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา เพราะ
ไม่มีอะไรจะยิ่งใหญ่ไปกว่าเรื่องของการสร้างบุญบารมี อันจะ
เป็นเครื่องยืนยันการเดินทางไปสู่สัมปรายภพอย่างผู้มีชัยชนะ

เมื่อเราเข้าใจความเป็นจริงของชีวิตเช่นนี้แล้ว อย่าได้
ประมาท ให้รีบสั่งสมบุญบารมีให้มากๆ เกิดมากพชาตินี้นับว่า

วันสุดท้ายของชีวิต

๔๑๕

คุณค่าที่สุดที่เราได้ทุ่มสุดใจ สั่งสมบารมีแข่งกับเวลาที่ผ่านพ้นไป
ต้องให้เป็นนาทิทองของชีวิต เป็นนาทิแห่งบุญกุศลที่จะหนุนนำ
เราให้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต คือ ได้เข้าถึงพระธรรมกาย
ภายใน เมื่อถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ภาพการสร้างบารมีด้วย
ความเข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวของเรา จะมาปรากฏให้เห็น มหาปิติ
ก็จะบังเกิดขึ้น พร้อมทั้งจะเดินทางต่อไปโดยไม่หวั่นไหวอภัยกับ
โลกนี้ ดังนั้นให้หมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งให้ดี หมั่นปฏิบัติธรรมทุกวัน
ทำภาวนาให้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน

